Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (peto vijeće)

13. srpnja 2017.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Prodaja robe široke potrošnje i jamstva za takvu robu – Direktiva 1999/44/EZ – Članak 5. stavak 1. – Razdoblje prodavateljeve odgovornosti – Rok zastare – Članak 7. stavak 1. drugi podstavak – Rabljena roba – Ugovorno ograničenje prodavateljeve odgovornosti"

U predmetu C-133/16,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio cour d'appel de Mons (Belgija), odlukom od 22. veljače 2016., koju je Sud zaprimio 4. ožujka 2016., u postupku

Christian Ferenschild

protiv

JPC Motor SA,

SUD (peto vijeće),

u sastavu: J. L. da Cruz Vilaça, predsjednik vijeća, M. Berger (izvjestiteljica), A. Borg Barthet, E. Levits i F. Biltgen, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Szpunar,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

— za C. Ferenschild, P.-E. Partsch, *avocat*,

— za belgijsku vladu, J. Van Holm i J.-C. Halleux kao i M. Jacobs, u svojstvu agenata,

— za austrijsku vladu, C. Pesendorfer, u svojstvu agenta,

— za Europsku komisiju, koju su zastupali G. Goddin kao i D. Roussanov, u svojstvu agenata, a zatim G. Goddin i C. Valero, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 6. travnja 2017.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: francuski

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 5. stavka 1. i članka 7. stavka 1. drugog podstavka Direktive 1999/44/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 25. svibnja 1999. o određenim aspektima prodaje robe široke potrošnje i o jamstvima za takvu robu (SL 1999., L 171, str. 12.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 22., str. 17.).

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između Christiana Ferenschilda i JPC Motor SA u vezi s, osobito, zahtjevom za naknadu štete nastale zbog neusklađenosti vozila koje je od tog društva kupio.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 U skladu s uvodnom izjavom 7. Direktive 1999/44:

„Budući da roba mora, prije svega, biti u skladu s ugovornim specifikacijama; budući da se načelo usklađenosti s ugovorom može smatrati zajedničkim u raznim nacionalnim pravnim tradicijama; budući da u nekim nacionalnim pravnim tradicijama nije moguće osloniti se samo na to načelo da bi se osigurala minimalna razina zaštite potrošača; budući da bi, posebno kod takvih nacionalnih pravnih tradicija, dodatne zakonske odredbe na nacionalnoj razini bile korisne kako bi se osigurala zaštita potrošača u slučajevima kada stranke ne dogovore nikakve posebne ugovorne uvjete ili kada stranke sklope ugovorne uvjete ili sporazume u kojima se od prava potrošača izravno ili neizravno odustaje ili se ona ograničavaju i koji, u mjeri u kojoj ta prava proizlaze iz ove Direktive, nisu obvezujući za potrošača.”

4 Uvodna izjava 16. te direktive glasi:

„Budući da zbog specifične prirode rabljene robe uglavnom nije moguće izvršiti zamjenu; budući da, stoga, za tu robu pravo potrošača na zamjenu općenito nije dostupno; budući da za takvu robu države članice mogu omogućiti strankama ugovaranje kraćih razdoblja odgovornosti.”

5 Uvodna izjava 17. navedene direktive određuje:

„Budući da je uputno ograničiti razdoblje u kojem je trgovac odgovoran za bilo kakvu neusklađenost koja postoji u trenutku isporuke robe; budući da države članice mogu također propisati ograničenje razdoblja u kojem potrošači mogu iskoristiti svoja prava, pod uvjetom da istek takvog razdoblja nije unutar roka od dvije godine od trenutka isporuke; budući da tamo gdje, prema nacionalnom zakonodavstvu, vrijeme od kojeg počinje ograničeno razdoblje odgovornosti nije vrijeme isporuke robe, ukupno trajanje ograničenog razdoblja propisano nacionalnim pravom ne može biti kraće od dvije godine od trenutka isporuke.”

6 Uvodna izjava 24. Direktive 1999/44 pojašnjava:

„Budući da državama članicama treba biti dopušteno usvajanje ili zadržavanje na snazi strožih odredaba u području na koje se odnosi ova Direktiva kako bi se osigurala i viša razina zaštite potrošača.”

7 Članak 1. te direktive, naslovljen „Područje primjene i definicije”, u stavku 1. određuje:

„Svrha je ove Direktive približavanje zakona i drugih propisa država članica u odnosu na određene aspekte prodaje robe široke potrošnje i povezana jamstva radi osiguranja minimalne razine zaštite potrošača u kontekstu unutarnjeg tržišta.”

8 Članak 3. navedene direktive, naslovljen „Prava potrošača”, u stavcima 1. i 2. određuje:

„1. Trgovac je odgovoran potrošaču za bilo kakvo odstupanje koje postoji u trenutku isporuke.

2. U slučaju neusklađenosti, potrošač ima pravo da mu se roba besplatno dovede u sklad s ugovorom putem popravka ili zamjene, u skladu sa stavkom 3., ili da mu se odobri odgovarajuće umanjenje cijene ili raskid ugovora u odnosu na tu robu, u skladu sa stavcima 5. i 6.”

9 Članak 5. iste direktive, naslovljen „Rokovi”, određuje u stavku 1.:

„Trgovac se smatra odgovornim prema članku 3. kada neusklađenost postane očita u roku od dvije godine od datuma isporuke robe. Ako su, prema nacionalnom pravu, prava utvrđena člankom 3. stavkom 2. podložna vremenskom ograničenju, istek tog roka ne može uslijediti prije isteka razdoblja od dvije godine od datuma isporuke.”

10 Članak 7. Direktive 1999/44, naslovljen „Obvezujuća priroda”, u stavku 1. propisuje:

„Bilo kakvi ugovorni uvjeti ili sporazumi sklopljeni s trgovcem prije nego što je trgovcu skrenuta pozornost na postojanje neusklađenosti, a kojima se izravno ili neizravno odriče od ili ograničavaju prava koja proizlaze iz ove Direktive, nisu, kako je predviđeno nacionalnim pravom, obvezujući za potrošača.

Države članice mogu odrediti da, u slučaju rabljene robe široke potrošnje, trgovac i potrošač mogu dogovoriti ugovorne uvjete ili sklopiti sporazume koji previđaju kraće vrijeme odgovornosti trgovca nego što je to utvrđeno u članku 5. stavku 1. Takvo razdoblje ne može biti kraće od jedne godine.”

11 U skladu s člankom 8. te direktive, naslovljenim „Nacionalno pravo i minimalna zaštita”:

„1. Prava koja proizlaze iz ove Direktive izvršavaju se ne dovodeći u pitanje ostala prava na koja se potrošač može pozivati prema nacionalnim pravilima koja uređuju ugovornu i neugovornu odgovornost.

2. Države članice mogu usvojiti ili zadržati na snazi i strože odredbe, spojive s Ugovorom u području na koje se odnosi ova Direktiva, kako bi zajamčile višu razinu zaštite potrošača.”

Belgijsko pravo

12 U belgijskom pravu Direktiva 1999/44 prenesena je u Građanski zakonik Zakonom o zaštiti potrošača u slučaju prodaje robe široke potrošnje od 1. rujna 2004. (*Moniteur belge* od 21. rujna 2004., str. 68384.), koji je stupio na snagu 1. siječnja 2005.

13 Članak 1649.c Građanskog zakonika određuje:

„1. Prodavatelj je odgovoran potrošaču za bilo kakvo odstupanje koje postoji u trenutku isporuke i koje se pojavi u roku od dvije godine od isporuke robe.

[…]

Iznimno od prvog podstavka, prodavatelj i potrošač za rabljenu robu mogu dogovoriti rok kraći od dvije godine, ali taj rok ne može biti kraći od jedne godine.

[…]

3. Tužba potrošača zastarijeva u roku od jedne godine od dana kada je potrošač utvrdio neusklađenost, pri čemu taj rok ne može isteći prije završetka roka od dvije godine predviđenog u [stavku 1].

[…]”

Glavni postupak i prethodno pitanje

14 C. Ferenschild, nizozemski državljanin s boravištem u Belgiji, kupio je 21. rujna 2010. od društva JPC Motor rabljeno vozilo po cijeni od 14 000 eura.

15 Direction pour l’immatriculation des véhicules (Uprava za registraciju vozila, Belgija) odbila je 22. rujna 2010. registrirati to vozilo jer je u Schengenskom informacijskom sustavu prijavljeno kao ukradeno. Dakle, utvrđena je neusklađenost navedenog vozila.

16 Osiguratelj s kojim je C. Ferenschild sklopio ugovor o pravnoj zaštiti tu je neusklađenost 7. listopada 2010. prijavio društvu JPC Motor. Taj je osiguratelj doveo u pitanje prodavateljevu odgovornost zato što je predmetno vozilo imalo skriveni funkcionalni nedostatak pa ga je pozvao da uzme natrag vozilo i vrati iznos plaćene cijene, ne uzimajući u obzir eventualne troškove ili gubitke koji su nastali između trenutka prodaje i trenutka poništenja te prodaje u budućnosti.

17 Nakon radnji koje je društvo JPC Motor poduzelo, pokazalo se da nije ukradeno samo vozilo, nego dokumenti vozila, koji su ukradeni kako bi se „prikrilo” slično vozilo lažnog podrijetla u Italiji. Stoga se 7. siječnja 2011. vozilo koje je C. Ferenschild kupio moglo propisno registrirati u Upravi za registraciju vozila.

18 Zastupnik C. Ferenschilda naložio je 21. listopada 2011. društvu JPC Motor da naknadi štetu koju je njegova stranka pretrpjela zbog neusklađenosti predmetnog vozila.

19 Budući da je društvo JPC Motor osporilo zahtjev za naknadu štete, C. Ferenschild je 12. ožujka 2012. podnio tužbu protiv tog društva pred tribunal de commerce de Mons (Trgovački sud u Monsu, Belgija) radi naknade štete koja mu je nastala zbog neusklađenosti predmetnog vozila. Zatražio je povrat troškova koje je imao zbog unajmljivanja zamjenskog vozila i administrativnih troškova kao i smanjenje cijene zbog manje vrijednosti kupljenog vozila, uvećano za kompenzacijske i sudske kamate od 7. listopada 2010.

20 Tribunal de commerce de Mons (Trgovački sud u Monsu) presudom od 9. siječnja 2014. odbio je C. Ferenschildov tužbeni zahtjev.

21 C. Ferenschild je 3. travnja 2014. protiv te presude podnio žalbu pred cour d’appel de Mons (Žalbeni sud u Monsu, Belgija).

22 Cour d’appel de Mons (Žalbeni sud u Monsu) presudio je 8. lipnja 2015. da je prodano vozilo neusklađeno u smislu članaka 1649.a i sljedećih Građanskog zakonika, ali da se čini da je pitanje neusklađenosti riješeno nakon registracije tog vozila. Međutim, *ex offo* je naložio ponovno otvaranje rasprave kako bi se strankama omogućilo da iznesu tvrdnje u vezi sa zastarom tužbe.

23 Što se tiče zastare tužbe o kojoj je riječ u glavnom postupku, sud koji je uputio zahtjev kao prvo navodi da valja razlikovati „jamstveni rok” od „roka zastare”.

24 U tom pogledu s jedne strane pojašnjava da je jamstveni rok predviđen u članku 1649.c stavku 1. Građanskog zakonika dvije godine od isporuke robe. Prema trećem podstavku navedene odredbe, strane ugovora o kupoprodaji sporazumno mogu dogovoriti da se taj jamstveni rok za rabljenu robu skrati na najmanje jednu godinu. U ovom slučaju su se stranke u glavnom postupku koristile tom mogućnošću skraćivanja jamstvenog roka na godinu dana.

25 S druge strane, rok zastare predviđen u članku 1649.c stavku 3. Građanskog zakonika je godinu dana od dana kad je potrošač utvrdio neusklađenost, imajući na umu da taj rok ne može isteći prije isteka roka od dvije godine predviđenog u stavku 1. tog članka.

26 Sud koji je uputio zahtjev kao drugo utvrđuje da je u ovom slučaju tužba podnesena 12. ožujka 2012., to jest godinu dana nakon, među ostalim, isporuke predmetnog vozila koja je obavljena 21. rujna 2010. i nakon što je 22. rujna 2010. utvrđena neusklađenosti tog vozila.

27 U tom kontekstu se postavlja pitanje tumačenja članka 1649.c stavka 3. Građanskog zakonika u vezi s rokom zastare u situaciji, poput one iz glavnog postupka, u kojoj su strane sporazumnim dogovorom skratile jamstveni rok na godinu dana. Taj sud se konkretnije pita treba li u takvoj situaciji rok od godinu dana koji je predviđen tom odredbom produljiti do isteka jamstvenog roka od dvije godine predviđenog u stavku 1. tog članka.

28 U tom pogledu društvo JPC Motor u vezi s *ratio legis* članka 1649.c stavka 3. Građanskog zakonika, kojime se želi izbjeći da tužba potrošača zastari prije isteka jamstvenog roka, osobito ističe da se produljenje roka zastare do isteka roka od dvije godine ne može opravdati ako je jamstveni rok valjano smanjen na godinu dana. U takvoj situaciji tu odredbu valja tumačiti na način da rok za zastaru tužbe koju potrošač ima pravo podnijeti može isteći prije isteka roka od dvije godine od isporuke rabljene robe.

29 C. Ferenschild pak tvrdi da konkretno Direktiva 1999/44, a još konkretnije članak 5. stavak 1. kao i članak 7. stavak 1. drugi podstavak iste, ne dopušta državama članicama da za tužbu potrošača, u vezi s rabljenom robom, propišu rok zastare kraći od dvije godine od isporuke te robe.

30 Prema sudu koji je uputio zahtjev, s obzirom na to da bi se članak 1649.c stavak 3. Građanskog zakonika mogao tumačiti na način da rok zastare za tužbu potrošača ističe prije isteka roka od dvije godine od isporuke rabljene robe, postavlja se pitanje jesu li odredbe belgijskog prava u skladu s Direktivom 1999/44 i, osobito, s njezinim člankom 5. stavkom 1. kao i člankom 7. stavkom 1. drugim podstavkom.

31 U tim je okolnostima cour d'appel de Mons odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Treba li odredbe članka [5. stavka 1.] i članka [7. stavka 1. drugog podstavka] Direktive [1999/44] tumačiti na način da im se protivi odredba nacionalnog prava tumačena na način da se njome dozvoljava da za rabljenu robu rok zastare za tužbu potrošača istekne prije završetka roka od dvije godine od isporuke robe koja nije u skladu s ugovorom kada su trgovac i potrošač ugovorili jamstveni rok kraći od dvije godine?"

O prethodnom pitanju

32 Svojim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita protivi li se članku 5. stavku 1. i članku 7. stavku 1. drugom podstavku Direktive 1999/44 pravilo države članice kojim se dopušta da je za predmetnu rabljenu robu rok zastare za tužbu potrošača kraći od dvije godine od isporuke robe kada

se država članica koristila mogućnošću koju nudi druga od tih odredaba Direktive i kada su prodavatelj i potrošač ugovorili rok prodavateljeve odgovornosti kraći od dvije godine, to jest godinu dana.

33 Kako bi se sudu koji je uputio zahtjev dao koristan odgovor, valja na prvom mjestu podsjetiti da članak 5. Direktive 1999/44 naslovljen „Rokovi” u svojem stavku 1. predviđa da treba razlikovati dvije vrste rokova koji imaju različit cilj.

34 S jedne strane, riječ je o roku iz članka 5. stavka 1. prve rečenice te direktive, to jest o roku prodavateljeve odgovornosti koji se odnosi na razdoblje tijekom kojeg je prema članku 3. navedene direktive prodavatelj odgovoran za neusklađenost predmetne robe koja se pojavi i, stoga, nastaju prava koja potonji članak propisuje u korist potrošača. Taj rok prodavateljeve odgovornosti načelno je dvije godine od isporuke robe.

35 S druge strane, rok na koji se odnosi članak 5. stavak 1. druga rečenica navedene direktive rok je zastare koji odgovara razdoblju tijekom kojeg potrošač može stvarno ostvarivati prava, koja su nastala s obzirom na prodavatelja unutar razdoblja njegove odgovornosti.

36 Na drugom mjestu, kao što je istaknuo nezavisni odvjetnik u točki 52. svojeg mišljenja, iako se člankom 5. stavkom 1. Direktive 1999/44 propisuje uvođenje roka prodavateljeve odgovornosti, koji je načelno najmanje dvije godine od isporuke robe, njime se nacionalnim zakonodavstvima prepušta da odluče o uvođenju roka zastare za tužbu potrošača.

37 Međutim, iz teksta članka 5. stavka 1. druge rečenice te direktive, u vezi s njezinom uvodnom izjavom 17., proizlazi da, s obzirom na to da je u nacionalno pravo uveden rok zastare, taj rok ne može isteći tijekom dvije godine od isporuke predmetne robe i to bez obzira na to što na temelju tog nacionalnog prava navedeni rok počinje teći tek od isporuke navedene robe.

38 Iz prethodnih razmatranja proizlazi da je Direktiva 1999/44, kako bi osigurala minimalnu ujednačenu zaštitu potrošača u okviru unutarnjeg tržišta, u skladu s, među ostalim, njezinim člankom 1. stavkom 1., uvela na temelju njezina članka 5. stavka 1. dva različita roka, to jest rok prodavateljeve odgovornosti i rok zastare. Oba ta roka traju, načelno, obvezno minimalno dvije godine od isporuke predmetne robe.

39 Člankom 7. stavkom 1. prvim podstavkom te direktive u vezi s njezinom uvodnom izjavom 7. potvrđuje se obvezujuća narav tog načelnog minimalnog trajanja, s obzirom na to da stranke na temelju te odredbe ne mogu načelno dogovorno odstupiti, na što moraju paziti države članice (vidjeti u tom smislu presudu od 4. lipnja 2015., Faber, C-497/13, EU:C:2015:357, t. 55.).

40 Na trećem mjestu, kao što je nezavisni odvjetnik istaknuo u točki 53. svojeg mišljenja, sami tekst članka 5. stavka 1. Direktive 1999/44 daje zaključiti da između trajanja roka prodavateljeve odgovornosti i eventualnog roka zastare ne postoji veza. Naime, članak 5. stavak 1. druga rečenica te direktive ne upućuje na prvu rečenicu te odredbe. Dakle, za razliku od onog što posebice tvrdi belgijska vlada u svojim pisanim očitovanjima, navedena odredba ne čini trajanje eventualnog roka zastare ovisnim o roku prodavateljeve odgovornosti.

41 Uzimajući u obzir prethodne elemente, valja s jedne strane utvrditi da je rok zastare od minimalno dvije godine od isporuke robe bitan element zaštite potrošača zajamčene Direktivom 1999/44 i, s druge strane, da trajanje tog roka ne ovisi o trajanju roka prodavateljeve odgovornosti.

42 Na četvrtom mjestu valja smatrati da se drukčije tumačenje ne može opravdati člankom 7. stavkom 1. drugim podstavkom navedene direktive prema kojem države članice mogu propisati da u slučaju rabljene robe prodavatelj i potrošač mogu u vezi s prodavateljevom odgovornošću ugovoriti kraći rok od onog predviđenog u članku 5. stavku 1. iste direktive, pri čemu taj rok ne može biti kraći od godine dana.

43 U tom pogledu valja kao prvo zaključiti da članak 7. stavak 1. drugi podstavak Direktive 1999/44 ne predviđa rok zastare, nego samo rok prodavateljeve odgovornosti, kakav je naveden člankom 5. stavkom 1. prvom rečenicom te direktive. Naime, različite jezične verzije navedene direktive i, osobito, španjolska, engleska, francuska i talijanska jezična verzija upućuju u njezinu članku 7. stavku 1. drugom podstavku na „odgovornost trgovca”.

44 Usto, u njemačkoj je jezičnoj verziji članak 7. stavak 1. drugi podstavak Direktive 1999/44 u tom pogledu još izričitiji. Naime, iako ta odredba u svojoj prvoj rečenici predviđa mogućnost da se u pogledu rabljene robe ograniči razdoblje tijekom kojeg je prodavatelj odgovoran u skladu s člankom 5. stavkom 1. te direktive (*der Verkäufer weniger lange haftet als in Artikel 5 Absatz 1 vorgesehen*), u njezinoj drugoj rečenici detaljno se navodi da se ta mogućnost odnosi na rok prodavateljeve odgovornosti (*diese kürzere Haftungsdauer*).

45 Štoviše, takvo tumačenje potvrđuje i uvodna izjava 16. navedene direktive, time što spominje da za rabljenu robu države članice mogu omogućiti strankama ugovaranje kraćih „razdoblja odgovornosti”.

46 Kao drugo, valja podsjetiti, kao što je već pojašnjeno u točki 39. ove presude, da je rok prodavateljeve odgovornosti od dvije godine od isporuke robe, kakav je predviđen člankom 5. stavkom 1. prvom rečenicom Direktive 1999/44 obvezujući rok od kojeg ugovorne strane načelno ne mogu odstupiti. Stoga, kao što je nezavisni odvjetnik istaknuo u točkama 74. i 75. svojeg mišljenja, članak 7. stavak 1. drugi podstavak, koji državama članicama dopušta da, u slučaju rabljene robe, predvide da stranke mogu dogovoriti kraći rok prodavateljeve odgovornosti, od minimalno godinu dana, iznimna je odredba koju valja usko tumačiti (vidjeti analogijom presudu od 1. ožujka 2012., González Alonso, C-166/11, EU:C:2012:119, t. 26. i navedenu sudsku praksu).

47 Dakle, mogućnost država članica da, u slučajevima rabljene robe, predvide da stranke mogu ograničiti trajanje roka prodavateljeve odgovornosti na godinu dana od isporuke robe ne znači da države članice mogu također predvidjeti da stranke mogu ograničiti trajanje roka zastare iz članka 5. stavka 1. druge rečenice navedene direktive.

48 Na posljednjem mjestu, valja podsjetiti da države članice moraju poštovati minimalnu razinu zaštite predviđenu Direktivom 1999/44. Tako, iako u skladu s člankom 8. stavkom 2. te direktive u vezi s njezinom uvodnom izjavom 24. one u području uređenom navedenom direktivom mogu donijeti ili održati na snazi strože odredbe kako bi se osigurala i viša razina zaštite potrošača, one ne smiju nanijeti štetu jamstvima koja predviđa zakonodavac Unije (vidjeti u tom smislu presudu od 17. travnja 2008., Quelle, C-404/06, EU:C:2008:231, t. 36.).

49 Nacionalno pravilo kao što je ono o kojemu je riječ u glavnom postupku, koje dopušta ograničavanje roka prodavateljeve odgovornosti na godinu dana, podrazumijeva skraćivanje roka zastare na koji ima pravo potrošač, smanjilo bi razinu zaštite potonjeg i nanijelo štetu jamstvima koja ima na temelju Direktive 1999/44. Naime, kao što je nezavisni odvjetnik istaknuo u točki 93. svojeg mišljenja, time bi potrošaču bila uskraćena sva pravna sredstva čak i prije isteka razdoblja od dvije godine od isporuke robe, razdoblja koje mu je pak zajamčeno u skladu s člankom 5. stavkom 1. drugom rečenicom te direktive.

50 Uzimajući u obzir sve prethodno navedeno, na postavljeno pitanje valja odgovoriti da članak 5. stavak 1. i članak 7. stavak 1. drugi podstavak Direktive 1999/44 treba tumačiti na način da im se protivi pravilo države članice kojim se dopušta da je za predmetnu rabljenu robu rok zastare za tužbu potrošača kraći od dvije godine od isporuke robe kada se država članica koristila mogućnošću koju nudi druga od tih odredaba Direktive i kada su prodavatelj i potrošač ugovorili rok prodavateljeve odgovornosti kraći od dvije godine, to jest godinu dana.

Troškovi

51 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (peto vijeće) odlučuje:

Članak 5. stavak 1. i članak 7. stavak 1. drugi podstavak Direktive 1999/44/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 25. svibnja 1999. o određenim aspektima prodaje robe široke potrošnje i o jamstvima za takvu robu treba tumačiti na način da im se ne protivi pravilo države članice kojim se dopušta da je za predmetnu rabljenu robu rok zastare za tužbu potrošača kraći od dvije godine od isporuke robe kada se navedena država članica koristila mogućnošću koju nudi druga od tih odredaba Direktive i kada su prodavatelj i potrošač ugovorili rok prodavateljeve odgovornosti kraći od dvije godine, to jest godinu dana.

Potpisi